

CATALÀ - CATEGORIA A

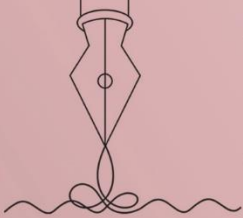
SORRA I LLUNA

L'aire és tebi i daurat
i més enllà, l'horitzó crema.
Una colla de glaçons ensorrats,
i un parell de llaunes ardents.
Surts d'entre les ones batallants,
una rere l'altra t'empenyen
cap a mi.
El teu cos fred,
i l'abraçada inesperada,
gèlida, xopa
em glaça el moll de l'ànima.
Jagudes a la sorra cara al cel,
retorna l'escalfor perduda,
la flonjor dels nostres pits.
El meu cap sobre el teu braç,
la meva cama entre les teves
i restem com arrels travades
enfonsades a la polseguera.
Una remor llunyana i difosa
es dissol en una letargia plaent,
mandrosa, infantil...
És la fi d'una tarda de juliol
a Sant Pere Pescador.

La nit i tu, amb tu la serenor
i l'hotel de Ventalló

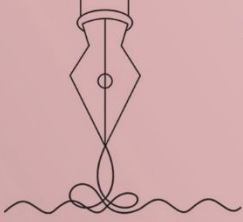
abraçat per boscos sense nom

de jardins de famílies i oliveres,
totes expectants de l'eclipsi lunar més llarg del segle XXI.
Mentre, tu i jo
escampem la sorra pels llençols
en l'intent frustrat de fondre'ns,
l'una amb l'altra, ser-ne
una.
Una atmosfera de sal,
de tebior de carn embravida
i fèrtil ens envolta.

Al rellotge:
les 2.00 AM.
El silenci sepulcral
i aturador del temps
ens desvetlla.
Les famílies dormen
i potser somien amb l'eclipsi lunar més llarg del segle XXI.
2:56 AM:
et sento amb intensitat
enmig de tanta calma.

Arleth Abigail Aguilar

CATALÀ – CATEGORIA B

No dubtis

No dubtis

Les teves paraules han passat a través del meu cos
com un ham per la boca d'un peix.

Arrossegada fora del mar amb promeses d'aigua més neta,
em vas deixar morir a la sorra.

I ni tan sols quan vas treure l'ham clavat als meus llavis
es va poder tancar el forat que quedà en mi.

No dubtis que et faré pagar.

Sempre desitjant que m'inmolés per tu

vas tornar amb fil i agulla,

però per més que intentaves cosir les meves ferides

la pell, incapaç de tancar-se de nou, es desfeia entre els teus dits.

Jo ja era buida, àrida, un cementiri per la meva ànima.

Em podria com carn al sol de l'estiu i tu encara anhelaves tornar-me pols,

sense llar, sense cos que protegís la meva essència i em permetés caminar pel món.

Ja no ets al meu costat, però tampoc vas deixar a algú qui fer companyia,

ara només sóc una closca esperant que sigui el seu moment per dormir al taüt.

No dubtis que et faré pagar.

Tota l'eternitat, desitjaré que sentis el mateix horror,

aquesta sensació de perdició, de dolor.

De no tenir camí que recòrrer,

ni somnis que perseguir

sempre corrent com un gall degollat.

I sé que Déu té fàstic als nens bruts com jo,

sé que mai guanyaré les meves ales,

així que li besaré els peus al Diable

i ell serà la nostra perdició.

Prendrà els meus restos per cedir-me descans etern als seus braços,

perdonarà tots els meus pecats

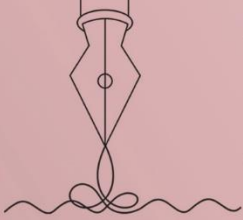
aquells que ni tan sols els dimonis més tafaners s'atreveixen a xiuxiuejar,

i em farà desaparèixer.

Esborrarà la meva petjada en aquesta realitat,

tindrè pau.

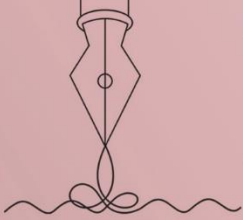
I no dubtis que et faré pagar.

Ell t'encisarà amb el seu dit petit
la teva consciència mai s'apagarà,
rondaràs aquest món com un ésser incorpori
un fum en constant detriment.
No podràs riure ni plorar,
ni parlar ni olorar,
seràs merament un concepte destinat al mateix sofriment que em vas condemnar a mi.

Encara que em costi el cel,
no dubtis que et faré pagar.

Maria Ribas Fernández

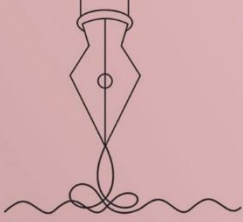

CATALÀ - CATEGORIA C

UNA SIMPLE CARTA D'AMOR

Un dia va escriure
una simple carta d'amor
on ho va deixar anar tot.
Les paraules naixien
del cor enamorat,
d'aquella pobra ànima
que admirava la lluna brillant.
L'assumpte de tot això,
és que aquella ànima
no tenia cap intenció
d'enviar aquella bella carta,
doncs ella temia
que no li agradés
a l'altra pobra ànima
que no en sabia res.

Laia Casals

CASTELLANO – CATEGORIA A

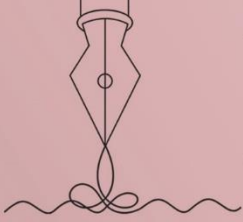
A veces veo brillar los ojos de mi madre

I

Mamá, un instante en la sed fue tu existencia
y ahora huele mucho a rosa mal soñada
y a incendios que se comen el monte por la noche.
Me acuerdo, mamá,
del día en que viniste del mercado
con una bolsa llena de peces tranquilos.
Si estuvieras aquí, si vivieras, mamá,
me acostaría a tu lado
como se acuesta un perro para vernos vivir
y me estaría así siempre:
como en los terremotos los móviles de los muertos
siguen sonando bajo las ruinas eternas.

II

Mamá, todas las cosas tristes vinieron tras tu muerte
y las locas palabras del dolor y la nada
vinieron tras tu muerte
y el sentido de mi vida suda ahora de miedo
en la oscuridad de las habitaciones vacías,
pero no siento lástima, yo ya no siento lástima
porque fui entrenado para correr hacia un cable de alta tensión,
para decirle al viento:
¡Venga, vamos a olvidar que la vida es muy triste!
¡Venga, vamos a rescatar cadáveres de pan en los aljibes!
¡Venga, vamos a imitar todos a esos jóvenes rubios
que se van a los parques por la noche
y vomitan debajo de los árboles
y le rompen el sueño a los gorriones,
a esos muchachos núbiles que están en todos partes
y no creen en la muerte, y no creen en la muerte!

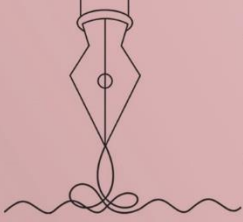
III

Mamá tú me enseñaste a acariciarte el pelo,
saber besar el pan y a persignarme
con las manos enteras manchadas de merienda.
Te recuerdo, mamá, toser ceniza púrpura
y recuerdo también las semillas sin peso que vuelan en la luz
y cómo las mirábamos sentados en el porche
surcando por el aire de los bellos veranos de mi infancia.
Y recuerdo a una monja tejer sudarios grises
y en su rostro una leve sospecha ensimismada
de que la vida ocurre inútilmente.

IV

A veces veo brillar los ojos mi madre.
Mi madre tan enferma que se murió muy joven,
mi madre junto al mar, mi madre en los quirófanos,
tan frágil y sublime como un mirlo temblando entre la nieve,
mi madre y el perfume de los los ángeles.
Así es como la vida se llena de tristeza.
Mi madre amortajada. Los ojos de mi madre.
Mi madre y esa manía que tienen las cosas de agarrar siempre polvo.
Mi madre y esa serenidad que hay en los ojos tristes de las reses.
El dolor y el recuerdo son una misma llaga
que tiembla en mi garganta.
Si vieras, mamá, se curaría
toda esa sed de Dios que hay en las cosas.

Miguel Sánchez Robles

CASTELLANO – CATEGORIA B

Sobre lo efímero

Ya se marchita
la deseada rosa
tras ser olida.

Manto ocre de hojas.
Primer viento glacial
deja esqueletos.

Viajero alado
hasta el próximo frío.
Os marcháis ya.

El sol despunta
y el blanco del paisaje
se desvanece.

Tras un instante
ha pintado ya Urano
un nuevo cielo.

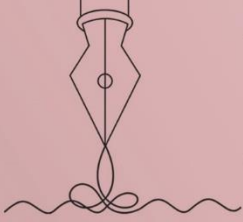
Está cesando
tras tres versos
la lluvia inspiradora.

Van Gogh eterna
hace la fugaz noche.
Ya sale el sol.

El tono arrebol
la negrura arrebatada.
Adiós ocaso.

Tras ocho estrofas
el día ya ha acabado.
el tiempo vuela.

Alejandra Bach Serra

CASTELLANO - CATEGORIA C

Sobre la charca se mece...

Luna es blanca y amarilla
como el alba que despierta,
Luna es traviesa y sin puertas,
Luna vuela con sombrilla.
Luna en la pálida orilla
de su asombro se entenece
y mi corazón florece
cuando camino a su lado,
Luna no come pescado:
sobre la charca se mece.

Luna es una gata breve
que un día trajo mamá,
Luna sobre la ciudad,
Luna de miel y de nieve.
Luna es mi luna que llueve
tejado adentro. ¿Qué pasa
cuando esta luna de casa
en la noche se escabulle?
Luna lunera que bulle,
Luna lunera que abraza.

Nicole Groning Lladosa